

südamega

TAWNA FENSKE

Originaali tiitel:
Tawna Fenske
At the Heart of It
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, kohad, sündmused ja juhtumised on kirjaniku kujutlusvõime vili. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, olgu elus või surnutega, ja ka päriselus toimunud sündmustega on juhuslikud.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Pepe Nyemi

Text copyright © 2017 by Tawna Fenske. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E04361519
ISBN 978-9949-82-404-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu vennale Aaron „Russ“ Fenskele.
Tänuks aastate eest täis lamedaid nalju ja maitsoaid kreppe.
Tänuks viletsate kavaleride väljasõelumise
ja headega sõbrunemise eest.
Aga kõige rohkem tänan sind selle eest,
et andsid mulle põhjust kirjutada
armastavatest vendadest ning kõigist nende vaimustavatest,
ebameeldivatest ja armsatest vempudest.*

ESIMENE PEATÜKK

Kate Geary astus hosteli päikeselisele tagaterrassile ja saatis pilgu üle hommikusöögilaudade. Igal laual oli karikakrakimp ja kõikjal istusid lärmakad külastajad. Kate silus pahkluuni ulatuva päikesekleidi seelikuosa, nuhutas vahtrasiirupi lõhna ja vaagis võimalusi.

Neli kaheksakümnendates eluaastates külastajat ahmisid õunatäidisega pannkooke ja rääkisid kunstpuusaliigese eelistest.

Kaks naist, kel aastaid üle neljakümne, vaidlesid eilse Shakespeare'i näidendi eluläheduse ja etenduse terviklikkuse üle.

Üksi istuv kolmekümnendates eluaastates mees näris end läbi muljetavaldavast peekonilõikude kuhjast ja luges lasteraamatut, mille kaanel oli sea pilt.

Kate seadis sammud Seamehe poole, arvates, et kõige tõenäolisemalt laseb too tal rahus hommikust süüa. Kate'i lähenedes tõstis mees pilgu ja vaatas talle ennenägematult haruldaste silmadega läbitungivalt otsa. Iiriste värv oli rohelise ja merevaigu vahel ning need meenutasid Kate'ile puusamblikku või piparmünti. Mehel olid ees mustade sarvraamidega prillid ja ta pilk andis mõista, et ta pole naise seltskonnast vaimustatud.

Kate pani käe toolileenile, et näidata oma otsustavust just sellele tagumik toetada. „Kas see koht on hõivatud?“

Seamees vaatas talle põgusalt otsa ja pistis järgmise peekonitüki suhu. „Ei. Laske käia.“

„Täna.“

Kate tõmbas laua alt tooli, istus ja laotas sinise-rohelise ruudulise salvrätiku sülle. Kõrvallaua juurde tuli kelner ja Kate'i kõht korises kuuldavalt. Naine vaatas Seamehele otsa ja küsis endalt mõttes, kas too kuulis seda või mitte. Mehe pilk oli taas raamatus, aga võib-olla oli ta lihtsalt viisakas.

„Armastan õunapannkooke,“ ütles Kate ja tahtis endale samas vopsu anda. Kas ta polnud seepärast siia istunud, et vestlust vältida? Aga siin ta oli, vadrates nagu idiot. „Peekon lõhnab imehästi. Arvasin, et eilsete brändi- ja sidrunikastmes pliinide vastu ei saa miski, aga kõik paistab uskumatult hea.“

Seamees tõstis pilgu raamatult ja järgis Kate'i oma, kes vaatas laua poole, mille taga istusid kaheksakümneaastased vanurid ja vaidlesid valget paksude peekonilõikudega taldrikut edasi saates, kumb on parem, kas tsementeeritud või tsementeerimata puusaprotees. Mees noogutas, pistis tüki peekonit suhu ja mälus seda nii põhjalikult, et Kate hakkas arvama, et ta ei vastagi.

„Ma pole magusa hommikusöögi fänn, niisiis küsisin peekonit rohkem,“ ütles ta. „Pakuksin teile mõned lõigud, aga see tundub kohatu.“

„Kas peate silmas peekoni pakkumist võõrale?“

„Täpselt. Õigupoolest ükskõik millise toidu pakkumist võõrale.“ Mees kehtitas õlgu ja muigas vaevumärgatavalt.

Kate sirutas käe, Seamees pühkis sõrmed salvrätikusse ja surus tugevalt naise kätt. Ta käsi oli suur, soe ja ümbritses Kate'i oma üleni.

„Kate Geary,“ tutvustas naine end.

Mehe samblarohelistes silmades vilksatas huvi, kui ta naise käe lahti laskis. „Jonah Porter.“

Kate naeratas. „Nüüd pole me enam võõrad. Kas võin ühe peekonilõigu võtta?“

Mees naeris ja lükkas taldriku naisele lähemale. „Hästi välja mängitud. Võta teadmiseks, et ma ei arvestanud eriti sellega. Arvasin, et tahad omaette olla.“

„Tahangi, aga olen nälga suremas. Jagan sinuga oma hommikusööki, kui see päralt jõuab.“ Kate valis taldrikult kõige väiksema peekonilõigu ja lõi sellele hambad sisse. „Mu jumal! Sa ei teinudki nalja.“

„Ma ei tee kunagi peekoni üle nalja.“ Seamees – tähendab, Jonah, valis taldrikult järgmise viilu, mälus seda vaikides ja pani raamatu ülejäänute virnas kõige peale.

„Kas kohvi soovite, proua?“

Kate pööras pead ja nägi kelnerit hõbedase termosega. Naine noogutas ja ulatas kelnerile lauamati äärelt erkrohelise tassi.

„Täna.“ Naine jälgis kelnerit, kui too kohvi valas ja asetask suurejoonelise liigutusega tema ette taldriku õunapannkoogi ja nelja krõbeda peekonilõiguga.

„See näeb imemaitsev välja,“ ütles Kate ja valmistus sööma hakkama. Veidi vahtrasiirupit, tuhksuhkrut, sidrunimahla...

Jonah võttis järgmise peekonilõigu ja naise pilk langes tema vasakule käele. Sõrmust polnud. *Vallaline?* Paistis küll sedamoodi, aga Kate oli õppinud hinnangutega mitte kiirustama.

„Järeldustele hüppamine on kehv treening!“

See oli tsitaat Kate'i lemmikraamatust ja seda meenutades naine naeratas.

Kate pistis pannkoogitüki suhu ja vaatas taas Jonah' poole. Mees tõstis searaamatu ümber kõrgemasse lasteraamatute virna, mis paistsid teda huvitavat. Kas tal on väike laps või omapärased lugemiseelistused?

Jonah tabas Kate'i pilgu ja noogutas. „Pean raamatupoodi,“ ütles ta, toetades käe raamatuvirnale. „Kliendid üritavad mulle auku pähe rääkida, et avaksin lasteraamatute osakonna, nii et uurin värskeid trükiseid.“

„Ah soo.“ Kate naeratas ja mälus õunapannkooki. Veidral kombel hurmas mehe amet teda. Raamatupoe omanikus oli midagi kultuurset ja haritut. Tõsiasi, et mees on kunstilembelises Ashlandis, ütles ka midagi. Praegusel aastaajal olid peaaegu kõik siin kuulsa Oregoni Shakespeare'i Festivali pärast.

„Enne eeldamist proovi küsida,“ võttis Kate'i aju taas sõna, tsiteerides dr Vivienne Brandti kuulsaimat suhete ja positiivse suhtlemise kohta käivat, selle ala piiblikis saanud raamatut. „Küsimusi esitades saad rohkem teada kui kujutlusi seintele maalides.“

Kate võttis tassi ja rüüpas väikese lonksu kohvi. „Milliseid etendusi sa vaatama lähed?“

„Oh, ma pole siin teatri pärast,“ ütles Jonah. „Tulin lihtsalt peekonit sööma.“

Ilmselt oli Kate'i näol näha jahmatus, sest Jonah naeris ja raputas pead. „Palun vabandust, tegin nalja. Käisin eile õhtul „Off the Railsi“ vaatamas ja mul on pileet hommeõhtusele „Julius Ceasari“ etendusele. Lootsin saada pileti ka tänasele matineeale „Armunud Shakespeare“, aga see oli välja müüdud. Kuidas on lood sinuga?“

„Oh, mina tahtsin ka „Armunud Shakespeare'i“ näha, aga mul ei vedanud samuti piletiga,“ ütles Kate. „Selle asemel käisin vaatamas etendust „Hannah and the Dread Gazebo“, mis muide oli üllatavalt hea. Kuidas sulle „Off the Rails“ meeldis?“

„See oli suurepärane. Midagi „Blazing Saddles'i“ šekspiirliku tõlgenduse taolist.“

„Kas see pole mitte esimene põlisameerika kirjaniku lavastus Oregoni Shakespeare'i Festivalil?“

Jonah noogutas ja naeratas. „Jah. See on koomiline muusikal elust indiaani internaatkoolis. Cedric Lamari esitus oli hämmastavalt hea. Tõeliselt jõuline.“ Jonah võttis kohvitassi. „Kas käid veel kuskil?“

Hetkeks tundus Kate'ile, et Jonah tahab teada, kas ta käib kellegagi, ja ta oleks peaaegu pahvatanud, et on vaba ja vallaline. Õnneks töötas naise mõte kiiremini kui suu. „Ilmselt uitan

täna pärastlõunal teatri ümbruses ringi, lootes, et keegi müüb viimase hetke pileteid," ütles ta. „Homme varahommikul pean lahkuma.“

„Tundub, et oled teatrikunstist kaunistesse sisse võetud.“

Kate kehtas õlgu ja pistis järjekordse pannkoogiampsu suhu. Pannkoogile pigistatud värsked sidrunimahl lisas vahtrasiirupi soojale maitsele vürtsi. „Ju vist. Õppisin kolledžis põhiainena näitlemist, aga kooli lõpetamise ajaks olin saanud piisavalt targaks, et maanduda teisel pool kaamerasilma.“

„Kas sa teed filme?“

„Midagi sinnapoole. Olen ühes Los Angelese filmikompaniis produtsent, aga alustasin dokumentaalfilmide tegemisega.“

„Kas teed neid ka praegu?“

Kate raputas pead, teadmata, miks ta vastamisega venitab. „Õigupoolest teen improviseeritud stsenaariumiga saateid.“

„Improviseeritud stsenaariumiga saateid?“ Jonah vaatas naist uudishimulikult. „Kas see on peenem nimi tõsielusaadetele?“

„Bingo.“ Kate hammustas peekonit. „Ära mõista hukka.“

„Ei mõistagi.“ Jonah naeratas ja vangutas pead. „Ma pole eriti suur telerivaataja, aga mu õele meeldivad hullupööra „The Bachelor“, „Survivor“ ja muud selletaolised saatesarjad.“

Jonah' näol vilksatas midagi imetluse taolist, aga midagi veel. Kate'ile näis, et kurbus, aga ilmselt mõistis ta mehe ilmet valesti. Ta tahtis Jonah' õe lemmiksaadete kohta rohkem pärida, aga otsustas, et praegu pole turu-uuringuteks õige aeg.

„Kus su raamatupood asub?“

„Seattle'is,“ ütles mees. „See on üks väheseid alternatiivkirjanduse poode, mis praegusel digikirjanduse ajastu koidikul end veel ära tasub.“

„Mis on sinu edu saladus? Kas tasuta peekon igale raamatuostjale?“

Jonah naeris ja võttis järgmise peekonitüki. „Asutasin poodi täisvarustusega baari ja mõned korrad nädalas mängib seal elav

muusika. Lisaks on seal eraldi ruum kassisõpradele. Minu õde peab loomade varjupaika, nii et see on hea viis anda loomadele võimalus inimestega suhelda ja leida endale uus kodu.“

„See on suurepärane mõte.“

„Täna. Ajakirjas Travel+Leisure nimetati minu poodi üheks Ühendriikide paremaks.“

„Vahva!“ Kate võttis kohvitassi tihedalt pihkude vahele. „Võib-olla tulen seda oma silmaga kaema, kui olen järgmisel kuul tööasjus sealkandis.“

Jonah vaatas naist mõtlikult. „Mida sa enne näitlemise kohta ütlesidki? Et sulle tuli mõistus pähe ja maandusid teisel pool kaamerasilma?“

Kate pigistas kohvitassi, üllatunud, et mees sel teemal kõnelda tahtis. Tavaliselt päriti temalt üksikasju filmimise või televisiooni kohta, taheti innukalt teada, kas ta tunneb isiklikult mõnda kuulust või kas nad on näinud mõnda saadet, mille tegemisel Kate on osalenud.

Aga mitte Jonah. Teda huvitas hoopis Kate'i karjäärivalik. Naine rüüpas lonksu kohvi ja kaalus, kui palju mehele rääkida. „See ei tundunud praktiline,“ ütles ta. „Näitlejakarjääri ülesehitamine nõuab palju aega ja õnne.“

„Aga sa tunnend sellest puudust? Ma mõtlen näitlemisest?“

Kate kehtas õlgu. „Mõnikord. Aga see pole hea karjäärivalik inimesele, kes tahab kindlustunnet, peret ja muud taolist.“

Kate'i mõte jõudis suust pudenenud sõnadele järele ja naine surus võpatuse maha.

Jeerum, Kate. Miks sa lauale ei roni ega kuuluta, et oled kolmekümne nelja aastane ja vallaline ning et sinu elu viimase kümne aasta kõige erutavam sündmus oli raamatu tagastamine raamatukokku kaks päeva tähtajast hiljem?

Aga kui Jonah sellest midagi arvaski, ei kajastunud see tema ilmes. Mees avas suu, et midagi öelda, aga sel hetkel astusid terrassile kaks puuvillapalli meenutavate püsilokkidega vanemat

naist, seljas kirjud kardiganid, mida Kate oli näinud peatänaval ühe kalli kunstipoe aknal.

„Tõesõna,“ ütles pikem naine. „Ma ei taha küll kirglikku tegutsemist kritiseerida, aga kas nad ei mõista, et seinad on siin õhukesed? Kuulsin iga viimast kui ühte madratsivedru kriuk-satust.“